

ORZECZENIE

Okręgowy Skład Dyscyplinarny w [REDAKTOWANE]
w składzie:

Przewodniczący: - Katarzyna Cieślik – Kalita
Sędzia Sprawozdawca: - Aldona Figas
Sędzia: - Maria Ozimek

Protokolant: - Aleksandra Karwat
Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP – Beaty Lasek

Po rozpoznaniu na rozprawie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] w dniu 31 maja 2016 r. sprawy radcy prawnego [REDAKTOWANE]

obwinionego o to, że:

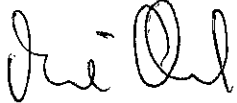
[REDAKTOWANE] w okresie od stycznia 2014 r. do czerwca 2014 r. przyjął podpisane *in blanco* przez [REDAKTOWANE] dwa pełnomocnictwa do reprezentowania go w sprawach dotyczących spadku po zmarłym [REDAKTOWANE], w sytuacji gdy stroną przeciwną był długoletni przyjaciel obwinionego [REDAKTOWANE], nie udzielał żadnych informacji w zakresie postępowania spadkowego po zmarłej matce mocodawcy, nie przysyłał żądanych dokumentów, ubliżał mocodawcy i jego rodzinie, zniszczył udzielone przez [REDAKTOWANE] pełnomocnictwa, przez co czynem swym podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego, narażając na negatywne postrzeżenie osoby wykonujące zawód zaufania publicznego, godząc tym samym w dobre imię radców prawnych, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radach prawnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 637 – j.t.) w zw. z art. 21a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

ORZEKA

- obwinionego radcę prawnego [REDAKTOWANE] uznaje za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radach prawnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 637 – j.t.) w zw. z art. 21a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radach prawnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 637 – j.t.) i wymierza obwinionemu karę dyscyplinarną – **upomnienia**;

- II. na podstawie art. 70 (6) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 r. , poz. 637 – j.t.) obciąża obwinionego radcę prawnego [REDACTED], a zryczałtowanymi kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości [REDACTED] zł [REDACTED]

Sędzia

Przewodniczący

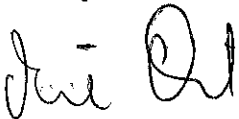
Sędzia

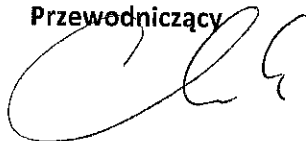
Pouczenie:

Na podstawie art. 70(4) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014r., poz. 637 – j.t.) od niniejszego orzeczenia przysługuje prawo odwołania w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców [REDACTED].

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Odpis orzeczenia doręczyć:

- Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu, Al. Ujazdowskie 41 lok. 2 00-478 Warszawa;
- Ministrowi Sprawiedliwości, Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej, Al. Ujazdowskie 11 00-950 Warszawa;
- Radzie OIRP [REDACTED];
- Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w [REDACTED];
- skarżącemu [REDACTED];
- Radcy prawnemu [REDACTED];
- a/a

OSD 35/IX/2016

UZASADNIENIE

W dniu 8 lipca 2014 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] wpłynęła skarga [REDAKTED] na działanie pełnomocnika radcę prawnego [REDAKTED]. W skardze podniósł, co następuje :

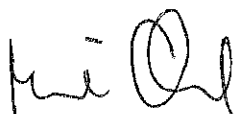
W dniu 10 stycznia 2014 r. zmarła [REDAKTED] - matka [REDAKTED], której pełnomocnikiem był radca prawny [REDAKTED]. Po śmierci matki skarżący wraz z mężem zmarłej [REDAKTED] spotkał się ze [REDAKTED] i został poinformowany oraz zapewniony, że wolą zmarłej było, aby syn stał się jedynym spadkobiercą, z wyłączeniem męża zmarłej - [REDAKTED]. W skład masy spadkowej wchodziło m.in. mieszkanie zapisane [REDAKTED] w testamencie przez [REDAKTED]. Zapewniany wielokrotnie przez [REDAKTED], że zna wolę zmarłej (co zdaniem skarżącego jednoznacznie wskazywało na istnienie testamentu), [REDAKTED] podpisał dla obwinionego dwa pełnomocnictwa *in blanco* w celu prowadzenia sprawy spadkowej. Powyższe podyktowane było tym, że skarżący na stałe mieszka w [REDAKTED].

Ze względu na brak kontaktu z obwinionym [REDAKTED] zwrócił się 25 stycznia 2014 r., 4 lutego 2014 r. i 6 lutego 2014 r. - drogą mailową - o przesłanie kserokopii złożonych przez zmarłą oraz jej męża dokumentów jak również dokumentów przez siebie podpisanych, a także o przesłanie kopii testamentu. W wiadomości mailowej z dnia 7 lutego 2014 r. przesłanej przez [REDAKTED] zawarte były m.in. zwroty: „, coś się chyba panu pomyliło, nie jestem pańskim oficjalnym pełnomocnikiem”, czy też:” życzę panu, zatem nabycia umiejętności rozpoznania swojej pozycji w określonej sytuacji”, a treść odpowiedzi była niemila i impertynencka. Korespondencja trwała do 11 lutego 2015 r. Do dnia przyjazdu do Polski skarżący nie uzyskał od [REDAKTED] żadnych informacji dotyczących sprawy ani dokumentów, natomiast w trakcie rozmowy telefonicznej [REDAKTED] poinformował go, że radca prawny przekazuje mu wszelkie informacje dotyczące postępowania związanego z mieszkaniem po [REDAKTED], jak również przekazał mężowi zmarłej testament, co [REDAKTED] znał za wysoce niewłaściwe. Obawiając się, że jego sprawy są nienależycie reprezentowane skarżący ponownie przyjechał do [REDAKTED].

Na początku czerwca odbyło się w kancelarii [REDAKTED] spotkanie, w którym uczestniczył skarżący, jego żona oraz teściowa [REDAKTED]. W trakcie spotkania [REDAKTED] zachowywał się impertynencko, krzyczał, nie chciał okazać pełnomocnictw, które dopiero po długich naleganiach wręczył [REDAKTED]. W chwili, kiedy skarżący pokazał je żonie i teściowej, obwiniony wyrwał pełnomocnictwa z rąk żony skarżącego i podarł. Następnie wśród krzyków wyrzucił wszystkich z kancelarii.

W złożonych na piśmie z dnia 21 lipca 2014 r. wyjaśnieniach [REDAKTED] twierdzi, że nigdy nie był pełnomocnikiem [REDAKTED], nie udzielał mu też porad dotyczących konkretnej sprawy. W sprawę zaangażował się tylko dlatego, że skarżący jest pasierbem jego wieloletniego przyjaciela [REDAKTED], który wspólnie z [REDAKTED], prosił o pomoc w bezkonfliktowym i szybkim załatwieniu spraw związanych z dziedziczeniem bowiem [REDAKTED] na stałe mieszka w [REDAKTED]. Z tego też względu pozwolił na podpisanie dwóch pełnomocnictw na wypadek uzgodnień [REDAKTED] z jego pasierbem. Nie żądał, ani też nie przyjął żadnych pieniędzy od [REDAKTED], a świadczoną pomoc traktował w kategoriach koleżeńsko - przyjacielskich. Przyznał, że zniszczył pełnomocnictwa.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKCYJA] umorzyła dochodzenie w sprawie wobec stwierdzenia, że przewinienie radcy prawnego jest mniejszej wagi z wnioskiem o skierowanie sprawy do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKCYJA] celem udzielenia [REDAKCYJA] ostrzeżenia za popełnione przewinienie dyscyplinarne.

Zażaleniem na postanowienie radca prawny [REDAKCYJA] wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania dyscyplinarnego z powodu nie popełnienia czynów wyczerpujących znamiona art.64 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 21 a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowieniem z dnia 24 marca 2015 r. uchylił postanowienie z dnia 16 grudnia 2014 r. i przekazał Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKCYJA] w celu usunięcia istotnych braków postępowania.

Przesłuchany w charakterze świadka w dniu 17 czerwca 2015 r. [REDAKCYJA] – syn obwinionego – potwierdził, że [REDAKCYJA] podpisał dwa pełnomocnictwa *in blanco* „na wszelki wypadek”, potwierdził zniszczenie pełnomocnictw.

Zeznając w charakterze świadka [REDAKCYJA] w dniu 17 czerwca 2015 r. przyznał, że to on zaprowadził pasierba do kancelarii [REDAKCYJA], w związku z koniecznością uregulowania spraw spadkowych po zmarłej matce skarżącego, a radca prawny pomógł znaleźć notariusza do sporządzenia poświadczenia dziedziczenia. Stwierdził, że nie wie, czy [REDAKCYJA] udzielił pełnomocnictwa [REDAKCYJA].

Świadek [REDAKCYJA] – teściowa skarżącego, zeznając w dniu 3 lipca 2015r. oświadczyła, że zna sprawę i wie, że [REDAKCYJA] zajmował się sprawą spadku po zmarłej matce [REDAKCYJA], ponieważ to właśnie obwiniony od kilku lat był w posiadaniu testamentu [REDAKCYJA]. [REDAKCYJA] był znajomym i pełnomocnikiem zmarłej i jej męża [REDAKCYJA]. Na pierwszym spotkaniu [REDAKCYJA] wraz z [REDAKCYJA] rozmawiali na temat spadku ze [REDAKCYJA]. To wtedy jej zięć udzielił pełnomocnictw obwinionemu. Na spotkaniu w kancelarii [REDAKCYJA], po powtórny przyjeździe [REDAKCYJA] widziała druk pełnomocnictwa *in blanco* podpisanego przez [REDAKCYJA]. Wtedy też [REDAKCYJA] oświadczył, że nie jest jego pełnomocnikiem oraz, że testament oddał [REDAKCYJA]. [REDAKCYJA] zażądał wówczas zwrotu pełnomocnictw. [REDAKCYJA] wyrwał z rąk żony skarżącego pełnomocnictwa i zniszczył je, a [REDAKCYJA] szarpał za rękę i obraził.

Wnioskiem z dnia 7 sierpnia 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKCYJA] wystąpiła o ukaranie radcy prawnego [REDAKCYJA] obwinionego o to, że przyjął od [REDAKCYJA] dwa niewypełnione druki pełnomocnictwa do reprezentowania go w sprawach dotyczących spadku po [REDAKCYJA] w sytuacji, gdy stroną przeciwną w tym postępowaniu jest [REDAKCYJA] – przyjaciel radcy prawnego, przez co dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art.21 a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2016 r. pełnomocnik radcy prawnego [REDAKTOWANE] wniósł o uniewinnienie lub umorzenie postępowania z uwagi na nie popełnienie czynu przez obwinionego. Podniósł, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego popełnił błędy proceduralne, tj.: wszczął postępowanie na podstawie art.23 ust.2 KERP dot. nie uczestniczenia w szkoleniach; naruszył art.20 w zw. z art.21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego; naruszył art. 434 k.p.k. w zw. z art. 17 k.p.k. w ten sposób, że umorzył postępowanie jako przypadek mniejszej wagi, a to od postanowienia o umorzeniu postępowania odwołał się obwiniony i dlatego też, zdaniem pełnomocnika, rzecznik dyscyplinarny nie mógł po ponownym rozpoznaniu skierować wniosku o ukaranie, bowiem był związany zasadą *reformationis in peius*.

Na rozprawie w dniu 31 maja 2016 r. strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

Powyższy stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił na podstawie :
- wyjaśnień obwinionego (k- 14),
- na podstawie dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w sprawie postaci; protokołu przesłuchania obwinionego (k-29), protokołów przesłuchania świadków: [REDAKTOWANE] (k- 82), [REDAKTOWANE] (k- 83) i [REDAKTOWANE] (k- 87).

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odnosząc się do zarzutu pełnomocnika obwinionego – popełnienia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego błędu proceduralnego polegającego na wskazaniu błędnej podstawy wszczęcia postępowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, mając na uwadze treść uzasadnienia postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego oraz treść postanowienia o umorzeniu dochodzenia uznał, iż doszło do omyłki pisarskiej, nie mającej wpływu na postępowanie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zwrócił Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego uwagę na konieczność zachowania szczególnej staranności w sporządzaniu pism procesowych.

W zakresie zarzutu naruszenia zasady *reformationis in peius* należy wskazać, co następuje.

Po przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego rzecznik, jeżeli uzna, że brak jest podstaw do skierowania do sądu dyscyplinarnego wniosku o ukaranie , wydaje postanowienie o jego umorzeniu, na które przysługuje zażalenie. Sąd dyscyplinarny utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie, ewentualnie uchyla je, przekazując sprawę rzecznikowi do ponownego rozpoznania, wydając zalecenia co do sposobu prowadzenia sprawy przez wskazanie okoliczności, które należy wyjaśnić lub czynności, które należy przeprowadzić. Rzecznik jest związany tymi zaleceniami (odpowiednie stosowanie art. 330 § 1 k.p.k. i §2 k.p.k.). Oznacza to, że po ponownym przeanalizowaniu sprawy może ponownie umorzyć postępowanie albo złożyć do sądu dyscyplinarnego wnioski o ukaranie. Postępowanie dyscyplinarne do momentu skierowania do sądu dyscyplinarnego wniosku o ukaranie jest odpowiednikiem postępowania przygotowawczego.. Gospodarzem sprawy na tym etapie jest rzecznik dyscyplinarny. Czynności sądu dyscyplinarnego są w tym trybie czynnościami prowadzonymi w całości przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, a ich funkcją jest kontrola zasadności postanowień wydanych przez rzecznika dyscyplinarnego. Wskazując na powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał zarzut pełnomocnika za nieuzasadniony.

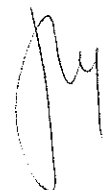
Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Mając na uwadze wyżej omówiony stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że obwiniony popełnił zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne. Powyższe znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Przyjęcie przez [REDAKTOWANE] pełnomocnictw nie budzi wątpliwości i wprost wynika z wyjaśnień obwinionego (k-14) – „pozwoliłem na podpisanie dwóch pełnomocnictw”. Potwierdzają ten fakt świadkowie: [REDAKTOWANE] (k-82) i [REDAKTOWANE] (k-87), których spójne i logiczne zeznania, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał za wiarygodne.

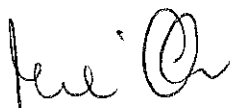
Takie zachowanie obwinionego doprowadziło do konfliktu interesów. Przedmiotem spotkania skarżącego z obwinionym były bowiem sprawy dotyczące spadku, w której stronami są skarżący i [REDAKTOWANE] (sprawa trwa do tej pory, co wskazuje na jej sporny charakter). Obwiniony winien ograniczyć rozmowę do niezbędnych informacji albo nie wyrazić zgody na spotkanie, tym bardziej, że jak przyznaje [REDAKTOWANE] w zeznaniach złożonych do protokołu przesłuchania obwinionego, od lat prowadzi sprawy [REDAKTOWANE] – ojczyma [REDAKTOWANE] (k-29). Obwiniony przywołuje właśnie tę okoliczność dla uzasadnienia swojego stanowiska, iż nie przyjął pełnomocnictw od skarżącego, co pozostaje w sprzeczności zarówno z jego wcześniejszymi wyjaśnieniami jak i zeznaniami świadków. Twierdzenia obwinionego: „nie byłem pełnomocnikiem ([REDAKTOWANE])”, „nie przyjąłem pełnomocnictw” oraz podkreślenie, że nie zawarł ze skarżącym umowy o świadczenie pomocy prawnej i nie ustalił wynagrodzenia nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym i uprawniony jest wniosek, iż zdał sobie sprawę z niestosowności swojego postępowania i problematycznej sytuacji do jakiej doprowadził. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w trakcie rozmowy ze skarżącym dowiedział się o różnych okolicznościach sprawy, a od tego momentu obowiązuje radcę prawnego tajemnica zawodowa. Co więcej zarówno obwiniony, jak i świadkowie w swoich zeznaniach potwierdzają, że skarżący podpisał pełnomocnictwa w kancelarii radcy prawnego. Powyższe w sposób jednoznaczny wskazuje na konflikt interesów. Obwiniony miał pełnomocnictwa w posiadaniu i zamiast je wypowiedzieć posunął się do czynów etycznie nagannych, podważających zaufanie do osób wykonujących zawód radcy prawnego i szkodliwych dla prestiżu tego zawodu.

Za niewiarygodne, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, uznał zeznania świadka [REDAKTOWANE] o wyłącznie towarzysko – koleżeńskich stosunkach łączących skarżącego z obwinionym.

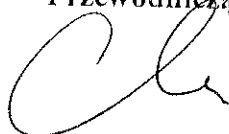
W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, skarżący podpisując pełnomocnictwa w obecności obwinionego i pozostawiając je w kancelarii, bez sprzeciwu ze strony [REDAKTOWANE], miał uzasadnione podstawy do uznania, iż radca prawny będzie świadczył dla niego pomoc prawną.

Osobę wykonującą zawód radcy prawnego, z założenia winna cechować wysoka świadomość prawna. Obwiniony jako radca prawny powinien wystrzegać się działań godzących w dobre imię zawodu oraz przewidywać ich konsekwencje. Zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego. Nakłada to wykonujących ten zawód w sposób szczególnie obowiązek przestrzegania określonych standardów zachowania oraz etyki. Obwiniony nie dochował tych standardów, dokonując czynności nie licujących z godnością zawodu, o czym świadczy treść korespondencji prowadzonej ze skarżącym i przebijające z niej lekceważenie adresata, a także zniszczenie pełnomocnictw oraz niegodne radcy prawnego zachowanie w trakcie drugiego spotkania w kancelarii. Zachowanie obwinionego było obiektywnie niewłaściwe i nie można go usprawiedliwiać.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Mając na uwadze, że podstawowym kryterium orzekania kary w ramach prewencji indywidualnej jest przede wszystkim osobowość sprawcy czynu, a w szczególności stopień zawinienia, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przewinienia, zachowanie obwinionego po jego popełnieniu, a także relacje między charakterem popełnionego czynu a potrzebami w zakresie świadomości społeczeństwa, wymierzając karę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, zważył, co następuje.

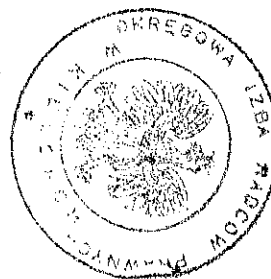
Radca prawny jest zobowiązany unikać konfliktu interesów. Obowiązkiem radcy prawnego jest każdorazowe rozważenie i dokonanie oceny czy może podjąć się prowadzenia danej sprawy. W niniejszej sprawie obwiniony nie sprostął tym zasadom, dopuszczając do sytuacji, w której stroną przeciwną był jego przyjaciel. Nie powinno dojść do żadnych rozmów z [REDAKTOWANO] na temat spadku, nawet koleżeńsko – przyjacielskich. Nie powinien przyjąć pełnomocnictw od skarżącego. Swoim zachowaniem radca prawny [REDAKTOWANO] naruszył zasady etyki radcy prawnego i dopuścił się zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

Uznając radcę prawnego [REDAKTOWANO] za winnego zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę dyscyplinarną – upomnienia.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonej kary Okręgowy Sąd Dyscyplinarny brał pod uwagę cele prewencji indywidualnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości przewinienia. Z tego też względu orzeczona wobec obwinionego kara jest słuszna i sprawiedliwa, adekwatna do stopnia zawinienia i szkodliwości czynu obwinionego.

Sędzia

Przewodniczący

Sędzia

Odpis orzeczenia doręczyć:

- Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu, Al. Ujazdowskie 41 lok. 2 00-478 Warszawa;
- Ministrowi Sprawiedliwości, Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej, Al. Ujazdowskie 11 00-950 Warszawa;
- Radzie OIRP [REDAKTOWANO];
- Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP [REDAKTOWANO];
- skarżącemu [REDAKTOWANO];
- radcy prawnemu [REDAKTOWANO];
- pełnomocnikowi obwinionego;
- a/a